

ע"פ 37054/05/15 - משה ניזרד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 37054-05-15 ניזרד נ' מדינת ישראל 16 יולי 2015

בפני הרכב כב' השופטים:

י. גריל, שופט בכיר (אב"ד)

כ. סעב, שופט

ש. ברלינר, שופט עמית

המערער:

משה ניזרד ע"י ב"כ עו"ד עמיקם שוחט (ס. ציבורית)

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי ע"י ב"כ עו"ד גב'

ע. אייזנברג

פסק דין

א. בפנינו ערעור על הכרעת הדין של בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט מ. גינות) בת.פ. 33171-11-09, מיום 19.10.14, לפיה הורשע המערער בעבירה של תקיפה סתם, לפי סעיפים 378 + 379 של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), וכן בעבירה של קבלת דבר במרמה, לפי סעיפים 414 + 415 של חוק העונשין.

ב. כמו כן מוגש הערעור גם על גזר הדין מיום 16.4.15, לפיו נדון המערער למאסר בפועל בן 7 חודשים, הופעל מאסר מותנה בן 12 חודשים, בחופף למאסר בפועל שנגזר על המערער, כך שבסך הכל עליו לרצות 12 חודשי מאסר בפועל.

ג. בנוסף נדון המערער ל-6 חודשי מאסר על תנאי ולתשלום פיצוי של 5,000 ₪ למתלון 1, ו-1,000 ₪ למתלון 3.

ריצוי עונש המאסר בפועל מעוכב.

ג. הנסיבות הצריכות לענין הינן בתמצית אלה :

ביום 29.11.09 הוגש כתב אישום כנגד המערער (יליד 1969) בו נטען, כי במהלך יוני 2008, קנה המתלון רפאל (להלן: "**המתלון**") רכב ממר פואד חדיד (להלן: "**חדיד**"), בידעו שהרכב מעוקל. חדיד התחייב לפעול להסרת העיקול עד תאריך 30.10.08.

נטען בכתב האישום, כי המערער הוא בעל חברה לשירותי הוצאה לפועל, ומכיוון שאיננו מחזיק ברשיון מעקל,

מעסיק הוא בחברתו מעקלים ברישיון.

מכיוון שענין עיקול הרכב הנ"ל לא הוסדר, הגיעו המערער ומר זיו כספי (מעקל ברישיון המועסק על ידי המערער) ביום 2.11.08 לביתו של המתלון לשם עיקול הרכב.

המתלון סירב להעביר לרשות המערער ולרשות מר כספי את מפתחות הרכב, ואזי תפס אותו המערער בגרונו מאחור וחנק אותו, בעוד שמר כספי מנסה לחלץ את המפתחות מידיו של המתלון. לבסוף מסר המתלון את המפתחות והקוד לאזעקה לידי המערער ומר כספי.

ד. ביום 6.11.08 התקשר המערער למתלון מיוזמתו, התנצל בפניו והבטיח לו שיש באפשרותו להסיר את העיקול מעל הרכב וזאת תמורת 3,500 ₪, אותם צריך להעביר לעורך דין, כל זאת בשעה שהמערער, כך נטען, יודע כי דבריו אינם אמת, ומתוך כוונה לקבל כספים במירמה מן המתלון.

ה. המערער והמתלון קבעו להיפגש למחרת ואכן, ביום 7.11.08 נפגשו המתלון ורעייתו עם המערער. במהלך פגישה זו נחתם זכרון דברים (ת/5) בין המתלון למערער בו התחייב המערער לטפל בעניין עיקול הרכב, להגיש בקשה באמצעות עורך דין המתמחה בהוצאה לפועל, ולהחזיר את הרכב למתלון עד תאריך 17.11.08.

המערער דרש במהלך פגישה זו סך של 3,500 ₪ בעבור שירותיו והכסף הועבר לו על ידי המתלון במזומן.

ו. נטען בכתב האישום, כי התחייבות המערער נמסרה לידי המתלון כשהמערער יודע שאין אמת בהתחייבות זו ומתוך כוונה לקבל במירמה את כספי המתלון.

בתאריך 9.11.08 התקשר המערער למתלון ודרש סכום של 2,550 ₪ נוספים לצורך גרירת הרכב ושחרורו מן המגרש למרות שידע כי אין ביכולתו לשחרר את הרכב בנסיבות שנוצרו, ומתוך כוונה לקבל במירמה כספים מן המתלון. עקב דרישה זו העביר המתלון למערער דרך בנק הדואר סכום של 1,550 ₪ ומר חדיד, שהסכים להשתתף בתשלום, העביר למערער את הסכום של 1,000 ₪.

ז. בתאריך 10.11.08 התקשר המערער אל מר חדיד וביקש ממנו, כי יעביר לו סכום נוסף של 1,500 ₪ כדי לזרז את הטיפול בשחרור הרכב וזאת כשהמערער יודע, כך נטען, שהדבר לא יוביל לזירוז שחרור הרכב ומתוך כוונה לקבל במירמה כספים ממר חדיד.

עוד באותו יום נפגש המערער עם מר חדיד והלה העביר לו את הסכום של 1,500 ₪ במזומן.

ח. בתאריך 16.11.08, התקשר המערער פעם נוספת למתלון ודרש ממנו סך נוסף של 450 ₪ לשחרור הסופי של הרכב. לבקשת המתלון העביר מר חדיד 450 ₪ נוספים למערער באמצעות בנק הדואר.

ט. נטען עוד בכתב האישום, כי במהלך השיחות והפגישות של המערער עם המתלון ועם מר חדיד, הבטיח להם המערער לשווא כי הינו פועל לשחרור הרכב וכי הרכב עתיד להשתחרר בקרוב.

הבטחות שווא אלה שימשו את המערער לצורך דרישת כספים להמשך הטיפול בתיק וזירוזו, תוך המצאת תואנות כוזבות שונות ומשונות מבלי שפעל בפועל לשחרור הרכב וכן לא העביר את הכסף, כמובטח, לטיפולו של עורך דין המתמחה בדיני הוצאה לפועל.

י. נטען איפוא בכתב האישום, כי במעשים שתוארו לעיל, תקף המערער את המתלון שלא כדין וכן קיבל במירמה סכומי כסף המסתכמים בסך של 8,000 ₪ וזאת ממר חדיד ומן המתלון, תוך הצגת מצגי שווא לענין יכולתו ופעילותו לשחרור הרכב המעוקל והחזרתו לידי המתלון.

המשיבה ייחסה למערער עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיפים 378+379 של חוק העונשין, וכן קבלת דבר במירמה לפי סעיפים 414 + 415 של חוק העונשין.

י"א. בפני בית משפט קמא התקיימו מספר ישיבות בהן לא היתה הופעה של המערער עד כי ביום 11.4.11 (כשהמערער ריצה אז עונש מאסר בן חודשיים), התקיימה ישיבה בה הורה בית משפט קמא על ייצוגו של המערער על ידי הסניגוריה הציבורית.

י"ב. בישיבת 23.5.11 ביקש הסניגור לקיים ישיבת הקראה במועד מאוחר יותר, כדי לתת מענה מסודר ומפורט, ובישיבת בית משפט קמא מיום 6.10.11, הודה הסניגור בשם המערער בסעיף 2 ומס' 3 של עובדות כתב האישום, דהיינו, שהמערער הוא בעל חברה לשירותי הוצאה לפועל, איננו מחזיק ברישיון מעקל, ומעסיק מעקלים ברישיון בחברתו, וכי ביום 2.11.08 הגיעו המערער ומר כספי (מעקל ברישיון המועסק על ידו) לבית המתלון לשם עיקול הרכב.

בשאר הסעיפים כפר המערער, ולפיכך נקבע התיק לשמיעת הראיות שאכן נשמעו בשלמותן החל מתאריך 16.4.12 ועד 11.11.13. ביום 2.1.14 סיכמו באי כח הצדדים את טיעוניהם בעל פה.

י"ג. הכרעת הדין ניתנה ביום 19.10.2014, ובה סקר בית משפט קמא בהרחבה את התשתית הראייתית שהונחה בפניו וקבע, כי שוכנע שיש ליתן אמון מלא בגירסת עדי המשיבה ולקבוע, על פי גירסה זו, כי המערער ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

י"ד. המתלון, כך לפי קביעת בית משפט קמא, עשה רושם אמין ביותר. בית משפט קמא שוכנע, כי דבריו של

המתלון משקפים בצורה מדויקת את ההתרחשויות באירוע נשוא כתב האישום.

גירסת עדי התביעה, לרבות הראיות שהוגשו בתיק, מחזקות, כך קבע בית משפט קמא, את עדות המתלון ואילו המערער ועדי ההגנה עשו על בית משפט קמא רושם בלתי אמין.

עוד מציין בית משפט קמא, שגירסת המערער בהודעותיו במשטרה אל מול גירסתו שנשמעה בפני בית המשפט, וכן גירסאות עדי ההגנה מטעמו, אינן אחידות ורוויות סתירות.

ט"ו. לענין העבירה של תקיפה סתם קיבל בית משפט קמא את עדות המתלון שהעיד, כי ביום 2.11.08, לאחר שרעייתו הזעיקה אותו, הוא הגיע לביתו ופגש בחצר ביתו במערער ובמר כספי שהציגו בפניו את צו התפיסה וביקשו את מפתחות הרכב והקוד. פרץ ויכוח בין המתלון לבין המערער ומר כספי, ואזי פנה המתלון לעבר שער החצר וסגר אותו כדי למנוע מן המערער וממר כספי לצאת עם הרכב. באותו זמן התנפל המערער על המתלון וחנק אותו, והמתלון מצידו פנה לרעייתו ודרש כי זו תזעיק את המשטרה.

ט"ז. חיזוק לגירסת המתלון מצא בית משפט קמא בעדות רעייתו של המתלון שהייתה אמינה בעיני בית משפט קמא. כן נמצא לבית משפט קמא חיזוק בדו"ח משל"ט מיום 2.11.08 (ת/22), שם נכתב:

"המודיעה מדווחת כי מישו דחף את בעלה בפרדס חנה... נשמעה נסערת מאד, ברקע נשמע שכנראה מדובר בשוטר שתקף אותו".

י"ז. כמו כן ציין בית משפט קמא, שלפי עדות המתלון ביקש ממנו המערער שלא יגיש תלונה משום שיש לחובתו מאסר על תנאי, הוא גרוש פעמיים, ויש לו ילדים (עמ' 18 ועמ' 21 לפרוט'). הגם שהמערער הכחיש בעדותו כי אמר את הדברים למתלון, מציין בית משפט קמא, שלא היה בפיו של המערער הסבר הגיוני המניח את הדעת מנין ידע המתלון את המידע האישי הזה על חייו של המערער.

כן מציין בית משפט קמא, שחיזוק נוסף לגירסת המתלון נובע מן המסמכים הרפואיים (ת/4 + ת/23) מהם עולה שלמתלון נכות רפואית ותפקודית, לכן, גירסת המערער כאילו המתלון הוא זה שתקף אותו וחנק אותו, אינה מתיישבת עם מצבו הפיזי של המתלון.

בנוסף פירט בית משפט קמא שורה של סתירות בגירסאות של עדי ההגנה.

י"ח. לענין עבירת התקיפה, הוסיף בית משפט קמא, כי בהתאם למוצג ת/10 (הוראה לביצוע הליך לפי סעיף 5 של חוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967, להלן: "**חוק ההוצל"פ**"), רק בעל תפקיד ששמו רשום בהוראת העיקול, רשאי לבצע ("רק בעל תפקיד ששמו רשום בהוראה זו מוסמך לבצע ההליך"),

ובמקרה זה העיד המערער כי עקרונית הוא לא יכול היה לבצע את העיקול ולכן הוא התלווה למר כספי שהינו מעקל ברשיון ששמו הודפס בהוראת העיקול.

אמנם מר כספי העיד בפני בית משפט קמא, כי על פי דין יש למעקל ברשיון סמכות להפעיל כח סביר לצורך ביצוע העיקול, אך המערער אינו מעקל מורשה והוא העיד כי הוא מושעה מאז שנת 2001.

מכאן נובעת המסקנה, שאין המערער יכול להיבנות מן הטענה כי היתה לו סמכות להפעיל כח סביר לצורך ביצוע העיקול.

י"ט. לענין העבירה של קבלת דבר במירמה לפי סעיפים 414 + 415 של חוק העונשין, ציין בית משפט קמא, כי על מנת שתוכח אשמת המערער, על המשיבה להוכיח שהמערער ידע או האמין, שעה שכתב את זכרון הדברים (ת/5), כי אינו מסוגל לשחרר את הרכב. ולאחר שיוכח תנאי זה, על המשיבה להוכיח כי המערער במעשיו אלה גרם למתלון להפקיד בידיו כספים עבור שחרור הרכב, כשהוא מאמין בתום לב שהרכב אכן ישוחרר.

משמע, על המשיבה לשכנע, בטרם הרשעה, שקיים קשר סיבתי בין מצג השווא שהציג המערער, לפיו בכובעו כמעקל, וכמי שעובד עם עורכי דין המתמחים בענייני הוצל"פ, מסוגל הוא לשחרר את הרכב, לבין הסכומים ששילם המתלון למערער.

כ. מוסיף בית משפט קמא, כי בענייננו, לאחר שהרכב נגרר, פנה המערער אל המתלון והציע לו לשחרר את הרכב. הצדדים קבעו להיפגש במסעדה ושם אכן נפגשו המתלון והמערער ביום 7.11.08. המערער העלה על הכתב את התחייבותו להגיש בקשה על ידי עו"ד המתמחה בענייני הוצל"פ להביא לשחרור הרכב וזאת עד 17.11.08 (ת/5).

במעמד החתימה על זכרון הדברים שילם המתלון למערער את הסכום של 3,500 ₪ במזומן. בהמשך, במספר הזדמנויות שונות ולפי דרישתו של המערער העבירו המתלון ומר חדיד סך כולל של 6,050 ₪ לידי המערער.

ביום 10.11.08 הגיש המערער בקשה לתיק הוצל"פ, בשמו של מר חדיד, לשחרור הרכב, ובקשה זו נדחתה על ידי הרשם ביום 12.11.08.

כ"א. בית משפט קמא קבע, כי המערער הציג בפני המתלון מצג לפיו בתור מי שעובד כמעקל, ועובד בשיתוף פעולה עם עורכי דין המתמחים בענייני הוצל"פ מסוגל הוא להביא לשחרור הרכב. בהסתמך על מצג שקרי זה, ולמרות שהמערער ידע כי הוא פועל בניגוד עניינים (שהרי הוא ביקש מן המתלון לא לספר על כך לב"כ הזוכה, עורך דין שלח מונסף, שהטיל את העיקול על הרכב) שילם המתלון כספים

למערער מתוך הסתמכות על דברי המערער כי בכוחו להביא לידי שחרור הרכב.

כ"ב. הסניגור טען בפני בית משפט קמא, כי יסוד המרמה אינו מתקיים מאחר והמערער באמת ובתמים האמין, כי היה בכוחו להביא לשחרור הרכב על ידי הגשת בקשה לתיק ההוצל"פ ואכן בקשה כזו הוגשה. ואולם, כעולה מעדותו של עו"ד מונספ, האפשרות היחידה שהיתה מביאה לשחרור הרכב היא הסדר תשלומים. הבקשה כפי שהוגשה היא סתמית ולא עניינית, ואכן נדחתה על ידי הרשם ביום 12.11.08.

עו"ד מונספ אישר בחקירתו הנגדית, כי החייב יכול להגיש בקשה לשחרור רכב מטעמים רפואיים, אך בדרך כלל החייבים פונים לב"כ הזוכה המטפל בתיק.

כ"ג. נוכח כל האמור, ובהסתמך על העדויות והראיות שהונחו בפני בית משפט קמא, ובפרט בהסתמך על עדותו של עו"ד מונספ, קבע בית משפט קמא, כי המערער ידע שהוא פועל בניגוד עניינים, כי אין באפשרותו להביא לשחרור הרכב על ידי הגשת בקשה, והוא אף לא הגיש בקשה לשחרור רכב באמצעות עו"ד כפי שהתחייב בזכרון הדברים ת/5.

כמו כן קבע בית משפט קמא, כי המתלונן רחש אמון למערער בשל תפקידו כמעקל, וכמי שהציג עצמו כעובד עם עורכי דין המתמחים בענייני הוצאה לפועל, ובהסתמך על מצג השווא שילם לו המתלונן כספים.

כ"ד. נוכח כל האמור לעיל, הרשיע בית משפט קמא את המערער בעבירה של תקיפה סתם לפי סעיפים 379+378 של חוק העונשין, וקבלת דבר במרמה לפי סעיף 414 + 415 של חוק העונשין.

כ"ה. המערער ממאן להשלים עם הרשעתו וערעורו מונח בפניו.

הגם שהמערער מודע לכך שלא בנקל יתערב בית משפט שלערעור בקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית, טוען המערער, שעל בית משפט זה להיות ער לתמיהות ולסימני השאלה שעולים מחומר החקירה, וכן מן המסקנות הלא ברורות של בית משפט קמא.

כ"ו. נטען בערעור, שהמתלונן התנגד התנגדות פיזית לביצוע העיקול. לטענת המערער, המתלונן ורעייתו "היו בהיסטריה", שהרי רעיית המתלונן התקשרה אליו ואמרה לו כי "מאיימים עליה שני אנשים", בעוד שבפועל לא היתה למערער ולמר כספי סיבה לאיים, שכן הם באו לבצע את עבודתם.

המתלונן סיפר, כי המערער התחיל לחנוק אותו וכי מר כספי הוציא את מפתחות הרכב מידו, ואזי כשאשת המתלונן הזמינה משטרה התחיל המערער לבכות וביקש רחמים על עצמו, וכשהגיעו שוטרים הוא ביקש לעשות סולחה ולא להגיש תלונה. המתלונן אישר שהם השלימו, והוא לא רוצה להגיש תלונה. המתלונן גם אישר

בחקירתו כי ניסה לסגור את השער כדי שלא יוציאו את הרכב, וכן אישר, שלא היה רגוע.

רעייתו של המתלונן אישרה, שבעלה סירב לשתף פעולה עם המעקלים, ומכאן למד המערער שהמתלונן התנגד לביצוע העיקול עד שהתרצה. המתלונן גם אישר, כי "יכול להיות שהתחבקנו" (עמ' 38 לפרוט'), דבר המעיד על כך שלא ייתכן שנחנק, אחרת לא היה מוותר למערער ומגיש תלונה בו ביום.

כ"ז. כמו כן נטען בערעור, שבית משפט קמא לא התייחס כראוי לעדות מר זיו כספי, שנמחק כעד תביעה והובא כעד הגנה. לטעמו של המערער, תשובותיו של מר כספי היו נחרצות ומהימנות ביותר, ונראה כי בית משפט קמא לא התייחס כלל לעדות זו.

כ"ח. לטענת המערער, המסקנות שהסיק בית משפט קמא בפיסקה 17 להכרעת הדין (בכל הנוגע לכך שהמערער ביצע את עבירת התקיפה) אינן נכונות. באשר לסתירות שמצא בית משפט קמא בעדויות המערער ומר כספי, נטען בערעור, שהינן סתירות מאולצות ומינוריות, ואינן מהותיות לאירוע.

גם לא היה מקום להסיק, כך נטען, מסקנה לגבי כושרו של המתלונן להתנגד על בסיס המסמכים הרפואיים שהוצגו, שכן גם אדם עם אחוזי נכות יכול להתנגד לביצוע עיקול כשבאים לקחת את מכוניתו.

סימני שאלה אלה מעמידים בספק, כך נטען בערעור, את ההרשעה בעבירת התקיפה.

כ"ט. מוסיף וטוען המערער, כי הדברים הם בבחינת קל וחומר בכל הנוגע לעבירה של קבלת דבר במרמה.

לטעמו של המערער, עולים מתוך ההנמקה של בית משפט קמא שבפיסקה 20 להכרעת הדין, סימני שאלה כבדים באשר לעצם ההרשעה.

ל. באשר לקביעה כי המערער ידע כי הוא פועל בניגוד עניינים, בכל הנוגע לבקשה לשחרור הרכב בעודו משמש כמבצע העיקול מטעם ב"כ הזוכה, עו"ד מונסף, נטען בערעור, כי המערער אמר למתלונן שלא יספר לעו"ד מונסף אשר הטיל את העיקול, ומכאן שלא היה כל מצג שווא, שהרי המערער הבהיר חד משמעית למתלונן כי הוא פועל שלא על דעת עו"ד מונסף. נטען גם, שקבלת הדבר במרמה מתייחסת למרמה של המתלונן (רפי), ולא לעניין מרמה ערטילאית או התנהגות בלתי מוסרית.

ל"א. באשר להסכם ת/5, נטען בערעור, כי יכול שהסכם זה עשוי לשמש בסיס לתביעה אזרחית בגין הפרת הסכם, אך בוודאי שאינו מקים עבירה פלילית. ההתחייבות נשוא ההסכם ת/5 היתה להגיש בקשה לתיק ההוצאה לפועל ולא מעבר לכך.

"הבעייתיות", כך נטען, צצה רק בחלוף ימים, כשהמתלון התקשר לעו"ד מונסף ובאותה עת נמצא המערער במשרדו, ואזי אמר עו"ד מונסף למתלון: "עומד מולי... ניזרד שרימה אותך ולקח כסף שלא מגיע לו" (עמ' 20 לפרוט'). מיד לאחר מכן התקשר המערער למתלון ואמר לו שהוא "עשה את זה מהצד" בנימוק ש"ניסיתי לעזור לך".

ל"ב. נטען בערעור, כי "הבנתו" של המתלון שהמערער "רימה" אותו נבעה מן העיתוי שבו שוחח עם ב"כ הזוכה, עו"ד מונסף, אשר כינה את המערער "רמאי", בעוד שעו"ד מונסף התכוון לומר שהמערער למעשה רימה אותו, שהרי הוא קיבל מעו"ד מונסף עבודות עיקול, ומאידך פנה לחייבים בניסיון לעזור להם.

ל"ג. נטען בערעור, כי הגדרת עו"ד מונסף את פעולתו של המערער כ"מרמה" אינה קשורה כלל להסכם שבין המערער לבין המתלון. מי שהרגיש עצמו מרומה הוא עו"ד מונסף, אך העובדה שהמערער הסתיר דברים מעו"ד מונסף אינה הופכת אותו לרמאי במערכת היחסים כלפי המתלון.

ל"ד. נטען בערעור, כי מעדות עו"ד מונסף עולה, שהמערער הגיש בקשה לתיק ההוצאה לפועל (11/ת) ומכאן שהוא עמד בהתחייבותו כלפי המתלון. 11/ת, כך נטען, לא היה לנגד עיניו של עורך כתב האישום, ולא היווה חלק מחומר החקירה, אלא הובא על-ידי עו"ד מונסף לבית המשפט. מאוד יכול להיות, כך נטען, שהחלטה אם להגיש כתב אישום היתה משתנה אילו היתה המשיבה מודעת לקיומו של 11/ת.

למעשה, כך נטען בערעור, שעולה מתוך עיון בזכרון הדברים (5/ת), כי סוכם שהמערער יטפל עבור המתלון בשחרור הרכב, וכן התחייב המערער להגיש בקשה בתוך 10 ימים, ואכן הוא הגיש את 11/ת, דהיינו, בקשתו של החייב (מר חדיד), וזו נדחתה.

ל"ה. עוד נטען בערעור, כי למרות דבריו של עו"ד מונסף, לא מיהר המתלון להגיש תלונה, אלא הוא שוחח עם המערער, שאמר לו שהואיל ועו"ד מונסף נחשף לפעילותו הוא לא יוכל להמשיך לפעול לשחרור הרכב, ולכן יחזיר למתלון חלק מכספו, לפי חלקיות העבודה שטרם הושלמה.

אולם, כך נטען, בית משפט קמא התעלם מעדות זו. נטען עוד בערעור, כי מדובר במחלוקת אזרחית בלבד, המגיעה חדשות לבקרים לבית המשפט לתביעות קטנות. הדברים הגיעו לכדי תלונה במשטרה, לאחר שהמערער הבטיח להחזיר רק חלק מן הכסף, משום שלא השלים את המלאכה, אבל הוא לא התכוון להחזיר את כל הכסף הואיל והוא עבד בשבילו.

ל"ו. נטען בערעור, שבעת חתימה זיכרון הדברים 5/ת ידע המתלון, שהמערער איננו עורך דין, ולכן ביקש לוודא שכל מה שהוא עושה הוא חוקי. 5/ת אינו מבהיר מהו סכום הכסף שסוכם בין הצדדים. המתלון שילם מקדמה, והוגשה בקשה להוצאה לפועל שנדחתה.

המערער מצידו חוזר ואומר ומתעקש, כי הוא מאמין שיכול היה להחזיר את הרכב. הטענה בערעור היא שייתכן והמערער לא היה מצליח במשימה של החזרת הרכב, אך בכך עדיין לא מתקיימים היסודות של עבירת המרמה, הדורשת תכנון מראש וכוונה לרמות, יסוד נפשי שכלל לא מתקיים בענייננו.

המערער באמת ובתמים האמין שיצליח להחזיר את הרכב והעסק "התפוצץ" רק בעקבות פניית המתלונן לעו"ד מונסף, שנוכח פעולות המערער מאחורי גבו כינה את המערער "רמאי".

ל"ז. נטען עוד בערעור, כי על אמונתו של המערער, כי יצליח במשימה שנטל על עצמו, תעיד העובדה שהוא לא ביקש סליחה מן המתלונן, ואף אינו מבקש ממנו סליחה עד היום. הטרוניה המיידית של המערער כלפי המתלונן הייתה על כך שהדברים נודעו לעו"ד מונסף, דהיינו, שהלה יידע כי המערער עושה דברים מאחורי גבו ועוזר לחייבים. המערער עדיין סבור שאילו היו מאפשרים לו, הוא יכול היה לשחרר את הרכב.

ל"ח. הטענה בערעור היא, שבמקרה שבפנינו אין מתקיימים לא היסוד הפיזי שבעבירת המרמה (הטענה הכוזבת) ולא היסוד הנפשי, שאמור לבוא לידי ביטוי בהלך נפש של "ידיעה" שהטענה איננה אמת, או הלך נפש של "אי אמון" באמיתות הטענה.

לטענת המערער, לא הוכח, שהיתה בענייננו עובדה שאיננה אמת. המערער התחייב להגיש בקשה לתיק ההוצאה לפועל וכך עשה, והוא יכול היה לעזור, שכן הוא יכול להגיש בקשות לתיק ההוצאה לפועל. שאלת סיכויי הבקשה - היא עניין אחר.

ל"ט. באשר ליסוד הנפשי נטען, כי הידיעה הנדרשת בהקשר זה היא ידיעה ממשית מלאה וברורה שהטענה היא כוזבת. יש צורך במודעות בפועל (המאפיינת כוונה או פזיזות) להבדיל ממודעות בכוח (המאפיינת רשלנות) בדבר הכזב שבטענה. בענייננו לא הוכח היסוד הנפשי, ולכן היה מקום, כך נטען, לזכות את המערער מעבירה של קבלת דבר במרמה.

מ. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 26.6.2015 ביקש המערער עצמו את רשות הדיבור וטען, כי הוא חף מפשע, וכי רקמו נגדו מזימה. לדבריו, הוא לא תקף את המתלונן, ואף פעם לא הרים ידיים. המערער ביקש אפשרות לחקור את עדי המשיבה, כדי להוכיח מה גדול העוול שנגרם לו.

המערער אף הגיש לעיונו מכתב בכתב ידו (שני עמודים - מסומן א'), וגם בו חזר המערער על כך שנגרם לו עוול, וכי הדברים שנאמרו בבית המשפט לחובתו הם שקרים, והחקירות הנגדיות של העדים, לטעמו, לא מוצו, ולדבריו, הוא עומד להיות מושלך לבית האסורים בהיותו חף מפשע, הגם שאת כל חייו הוא חי באורח נורמטיבי למעט מעידה אחת לפני יותר מעשר שנים.

מ"א. עוד הוסיף המערער, שהוא גם אינו מודה בעבירת המרמה, וציין כי הוא מכיר מזה 20 שנה את תחום

ההוצאה לפועל, ואת הבקשה ת/11 בשם מר חדיד (שעליו הוטל עיקול הרכב) הוא הגיש כדי "לשדר" "מסכנות". כן טען המערער, שהוא אמר למתלונן לא להתקשר לעורך הדין מונסף (ב"כ הזוכה), שכן לדעתו הוא יוכל לפתור למתלונן את הבעיה, והחשש הוא שאם המתלונן יתקשר לעורך הדין "זה יעשה לי בלגן" (עמ' 2 לפרוט' שבפנינו).

עוד טען המערער, שהוא אמר למתלונן שיתקשר אליו, לפני שיתקשר לעורך הדין, וכי הוא (המערער) יחזיר לו את הכסף.

מ"ב. ב"כ המערער חזר בפנינו על טענתו, שלא הוכחה כוונת המרמה, שכן כאשר המתלונן והמערער ישבו בבית הקפה ונערך זיכרון הדברים (ת/5), ידע המתלונן שאין המדובר בעורך דין, אלא במעקל, והמערער אמר לו שיפגיש אותו עם עורך דין. על כך העירה ב"כ המשיבה, כי "עד היום לא הוגשה כל בקשה של עורך דין או כל ראייה אחרת המצדיקה את התנהלותו של המערער" (עמ' 2 לפרוט' שבפנינו).

ב"כ המערער חזר וטען, כי אמנם התנהלות המערער לא היתה נכונה, אבל לטעמו באותו רגע שישב המערער עם המתלונן בבית הקפה ונערך זיכרון הדברים לא היתה למערער כוונה לרמות, ואין זה נכון שהמערער התכוון לקחת כסף מבלי לעזור למתלונן.

מ"ג. עוד טען בפנינו הסניגור, שלאחר שהתקשר המתלונן לעו"ד מונסף, בעוד המערער נמצא במשרדו (לצורך קבלת תשלום בגין תיק אחר), ועו"ד מונסף אמר כי המערער מרמה אותו, החל דין ודברים בין המערער לבין המתלונן. המערער מצידו היה מוכן להחזיר למתלונן רק חלק מהכסף, הואיל ולטעמו הוא ביצע חלק מן העבודה. אולם, המערער לא החזיר את הסכום החלקי שהוא התחייב להחזיר, ולכן פנה המתלונן למשטרה.

מ"ד. ב"כ המשיבה הפנתה בתגובתה לתיק פלילי קודם שהתנהל כנגד המערער, ת"פ 548/04 של בית משפט שלום בבית שאן (הוגש וסומן באות ב'), כשבהכרעת הדין שניתנה שם, ביום 3.9.2007, הורשע המערער בעבירות של התחזות לעובד ציבור וקבלת דבר במרמה, זאת לאחר שהמערער הציג עצמו בפני עורך דין כבעל תפקיד, מעקל מורשה מטעם הנהלת בתי המשפט, הגם שבאותו מועד חדל המערער להיות מעקל מורשה ותעודתו נשללה. על יסוד פנייתו נמסרו לידי המערער צווי עיקול, ובהמשך פנה המערער טלפונית לנציג החייבת, שבתיק ההוצל"פ שם, ובעקבות שיחה זו הופקדו לטובת המערער כספים בבנק הדואר. כספים אלה נותרו בידי המערער מבלי שהעבירים לטובת הזוכה, ומבלי שהחזירם לידי המתלוננים.

מ"ה. לעניין הכרעת הדין נשוא הערעור, ציינה ב"כ המשיבה כי זו מפורטת ומנומקת. בית משפט קמא לא נתן אמון בגרסת המערער והעדיף את גרסת עדי המשיבה. לעניין המרמה, ציין בית משפט קמא, שניתן ללמוד מן המעשים של המערער, בדיעבד, על כוונתו עובר לביצוע עבירת המרמה, דהיינו: אי-החזרת

הכספים למתלונן, העובדה שכלל לא פנה באמצעות עורך דין לצורך הבקשה לשחרור הרכב המעוקל (בניגוד למובטח בזכרון הדברים), והוא אף נמנע מלהביא כל ראיה על כך שפנה לעורך דין אחר לצורך התייעצות עימו, בין אם לפני הגשת הבקשה ובין אם לאחריה, בנוגע לשחרור הרכב.

מוסיפה ב"כ המשיבה, שגם העובדה שהמערער פעל מאחורי גבו של עו"ד מונספ, מלמדת לא רק על ניגוד עניינים, אלא גם על חוסר תום לב במצטבר למכלול הנסיבות.

מ"ו. באשר לעניין התקיפה, העירה ב"כ המשיבה, שטענת המערער בדבר הפעלת כוח סביר לצורך מילוי תפקידו כמעקל איננה רלוונטית, הואיל והמערער איננו מעקל מורשה כלל.

מ"ז. בתום הדברים חזר המערער וטען, כי הוא מעולם לא איים, והוא מוכן להיבדק בבדיקת פולגרף, הוא אב לשלושה ילדים כשהקטן בהם גר איתו, ובעוד שלושה חודשים הוא יסיים טיפולים רפואיים שהוא מקבל כרגע, ואזי יצטרך לחזור לעבודה בהיותו מפרנס יחיד. המערער ביקש כי בית המשפט יתחשב בו.

מ"ח. לאחר הדיון שיגר המערער ביום 28.6.2015 פניה לבית משפט זה, וטען, כי סניגורו לא הכין אותו לשום חקירה, וברצונו להביא עורכת דין פרטית שתייצג אותו ותחקור את העדים, אשר לטעמו שיקרו. באשר לדיון שהתקיים בפנינו טען המערער, שהוא הגיע מאשפוז כשהוא סובל מכאבי ראש, ולאחר נטילת תרופות משככות. המערער הוסיף וציין במכתבו, שהוא אמר לסניגורו שלא ידבר, ולטענתו **"ואתם ניצלתם את העובדה שאני כמעט מחוסר הכרה ועם כאבים ועשיתם מחטף וניהלתם דיון. כשאני בפירוש מסרתי לשופט מכתב שאומר שהעורך דין עשה לי עוול גדול ואני מבקש לבוא עם עורך דין פרטי כדי להוציא את האמת לאור..."**

עוד טען, המערער בפנייתו מיום 28.6.15, שהוא מבקש לנהל, בעזרת עורכת הדין, דיון מכובד, וכאשר יהיה בריא ומוכן, הוא יוכל להשיב על כל השאלות לשביעות רצוננו, ואזי יזכה הן מעבירת התקיפה והן מקבלת דבר במרמה.

לדבריו, בדיון היה לו התקף כאבי ראש **"ולא יכולתי להוציא מילה מהפה ואתם ניהלתם דיון שאני לא כשיר בכלל"**. לדבריו, סניגורו עורך הדין לא השיב לשאלותינו, הואיל והוא לא קרא בכלל את התיק, כך נראה למערער.

מ"ט. ביקשנו לקבל את תגובות הסניגור וב"כ המשיבה.

הסניגור ציין בתגובתו, כי הוא מעדיף שלא להגיב לגופן של הטענות נגדו, אך ציין שהוא הקדיש את מלוא מרצו ומקצועיותו לייצוג המערער בשתי הערכאות וביקש כי נשחרר אותו מייצוג המערער.

נ. ב"כ המשיבה הודיעה על התנגדותה לבקשה, שכן מעיון בפרוטוקול בית משפט קמא עולה שלא נפל כל פגם בייצוגו של המערער, שחקר עדים, זימן עד הגנה, וסיכם בכתב ובעל פה. כמו כן מצינת ב"כ המשיבה, כי בניגוד לטענת המערער שהוא לא תפקד בשעת הדיון בערעור, הרי עובדה היא שהמערער, כחריג לסדרי הדיון, טען את טענותיו בערעור בעצמו, עוד בטרם טען סניגורו, ואף השיב בעצמו לשאלות ההרכב.

נ"א. בהחלטת האב"ד מיום 30.6.15, צויין, כי בדיוק שהתקיים בפני ההרכב ביום 25.6.15 נשמעו טענותיהם של באי כח שני הצדדים, ובנוסף נשמעו גם דבריו של המערער עצמו. נקבע גם, שאין כל הצדקה לדחות את המועד שנקבע למתן פסק הדין (16.7.15). כמו כן צויין שאין מקום להיעתר לבקשתו של הסניגור, עוה"ד ע. שוחט לשחרורו מייצוגו של המערער.

נ"ב. לאחר שנתנו דעתנו לנטען בכתב האישום, לפרוטוקול הדיון בפני בית משפט קמא, לראיות שהוגשו, להכרעת הדיון של בית משפט קמא, להודעת הערעור, ולטיעוניהם של שני הצדדים בפנינו (כולל הטיעון של המערער עצמו), מסקנתנו היא שדין הערעור להידחות.

נ"ג. תחילה, נתייחס לטענות המערער, כפי שבאו לידי ביטוי בפנייתו אלינו מיום 28.6.15 בדבר ייצוגו על ידי סניגורו בבית משפט קמא.

לא ראינו בסיס לטענות אלה.

הסניגור חקר את עדי המשיבה בחקירה נגדית, והעיד בנוסף למערער גם את עד ההגנה מר זיו כספי (שהיה מעקל מורשה), וכן סיכם את טענותיו.

לא ניתן לומר שנתקפחה זכותו של המערער להתגונן מפני האישום.

נ"ד. באשר לדיון שהתנהל בפנינו לא ניתן לקבל את טרונתיו של המערער, הטוען בפנייתו מיום 28.6.15 שהוא הגיע לדיון מאשפוז כשהוא סובל מכאבי ראש עזים ונוטל תרופות משככות. אדרבא, אנו נעתרנו בדיון מיום 25.6.15 לבקשתו של המערער ואפשרנו לו לשטוח בפנינו את טענותיו בהרחבה (עמ' 1-2 לפרוט'), וכן אפשרנו לו להוסיף הערה בסיום הדיון (עמ' 4 לפרוט'), כל זאת בנוסף למכתב בן שני עמודים אותו הגיש לעיוננו המערער במעמד הדיון (סומן א').

נ"ה. נעיר, כי למרות טענת המערער, שבדיון בבית משפט קמא הוא מילא פיו מים "בגלל היכולות הוורבליות שלי שהן נמוכות" (כנטען במכתבו מיום 25.6.15), הרי בפנינו הביע המערער את עמדתו בעל פה בצורה ברורה ורהוטה כעולה מפרוט' הדיון.

נ"ו. לעיצומו של ענין, ברי מתוך עיון בהכרעת הדין, כי בית משפט קמא אימץ כמהימנה את גירסת עדי המשיבה, ולעומת זאת לא היה מוכן להעניק אמון לעדותם של המערער ועד ההגנה מר כספי, וזאת כמפורט וכמוסבר בהכרעת הדין של בית משפט קמא.

כידוע, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות עובדתיות וממצאים שבמהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לה היתה ההזדמנות להתרשם באופן בלתי אמצעי מן העדים אשר הופיעו בפניה.

נ"ז. המקרה שבפנינו איננו בבחינת יוצא מן הכלל. נראה בעליל, שבית משפט קמא סקר את מלוא התשתית הראייתית שהונחה בפניו, והבהיר באופן ברור ביותר כי שוכנע שיש ליתן אמון מלא בגירסת עדי המשיבה, וקבע על פי גירסה זו כי המערער ביצע את המיוחס לו בכתב האישום.

בית משפט קמא הבהיר, כי המתלונן עשה עליו רושם אמין ביותר, וכי דבריו שיקפו נכונה את ההתרחשויות באירוע נשוא כתב האישום, ועוד הוסיף בית משפט קמא שהראיות אשר הוגשו בתיק אף מחזקות את עדות המתלונן, ואילו גירסת המערער ועד ההגנה עשו על בית משפט קמא רושם בלתי אמין. כן הוסיף בית משפט קמא, שגירסת המערער בהודעותיו במשטרה, מול גירסתו שנשמעה בבית המשפט, ולרבות גירסת עד ההגנה מטעמו, אינן אחידות ורוויות סתירות.

נ"ח. לא ראינו הצדקה כלשהי להתערב בממצאים אלה של בית משפט קמא ובקביעות המהימנות.

ההלכה הפסוקה באשר לסוגיית אי ההתערבות חוזרת וקובעת, שאין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעת הממצאים העובדתיים וממצאי המהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, ואין המקרה שבפנינו מצוי בגדר החריגים אשר לכלל זה.

נ"ט. אנו מפנים לדבריו של כב' השופט ס. ג'ובראן בע"פ 8279/06 גוייד עטיה נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (3.2.2010):

"טענות המערערים נסובו כנגד ממצאי עובדה וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. כידוע, אין ערכאת הערעור נוטה להתערב בקביעת הממצאים העובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן בהם מוצאת ערכאת הערעור כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכאה הדיונית אינה מתקבלת על הדעת ואינה מתיישבת עם חומר הראיות (ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, פס' 25 לפסק דינה של השופטת ארבל (לא פורסם, 30.11.2009) (להלן: פרשת גואטה); ע"פ 3914/05 אחרר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק הדין (לא פורסם, 10.11.2008); ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (2001); ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 780, 769 (1999); ע"פ 190/82

מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 225, 234 (1983) ראו גם מרדכי קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים" הפרקליט לה 407 (תשמ"ד)). כפי שציין בית משפט זה:

"כידוע, לערכאה הדיונית, אשר בידה הופקדה מלאכת ההתרשמות מהעדים, משפת גופם, מהתנהגותם ומאופן מסירת עדותם, יתרון ברור על ערכאת הערעור, אשר הכלים העומדים לרשותה מוגבלים הם ... נוכח דברים אלו חזר בית משפט זה פעמים רבות על ההלכה שלפיה ברגיל לא נוהגת ערכאת הערעור להתערב בממצאי עובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית. הלכה זו תקפה ביתר שאת במקרים בהם העובדות נקבעו על יסוד התרשמות ישירה מן העדים ... ברי כי במקרים אלו המשקל הרב שיש להתרשמותה הבלתי-אמצעית של הערכאה הדיונית מהעדים וליכולתה לתור באופן ישיר אחר אותות האמת שנתגלו בעדויותיהם משפיע על היקפה המצומצם של התערבות ערכאת הערעור בממצאיה של הערכאה הדיונית, התערבות שתעשה אך במקרים חריגים ונדירים כאשר נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של הערכאה הדיונית והיא ברורה על פניהם" (ראו ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.11.2009). ראו גם ע"פ 6395/05 אלי וקנין נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.1.2007); ע"פ 5822/08 טרייטל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.3.09)).

כן יפים לענין זה דברים שנכתבו בע"פ 377/61 לוי נ' היועץ המשפטי, פ"ד יז(2) 1065, 1074 (1963):

"המניע הפסיכולוגי למתן או אי-מתן אמון בדברי העד, מקורו כרגיל בדבר שאינו לא 'שקול' ולא 'מדוד' ולא 'מנוי' אלא כמעט 'סמוי מן העין', כמו עקימת שפתיים, שטף דיבור, היסוס פורטא, אזיל סומקא ואתי חיורא (או להיפך) - כל אלה, בגדר דק-מן-הדק עד-אין-נבדק על ידי בית-משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד".

ס. עוד מפנים אנו לדבריו של כב' השופט י. עמית בע"פ 10477/08 טימור פיזולאיב נ' מדינת ישראל, בפיסקה 13 (25.1.2010):

"בראשית דברינו נזכיר כי אין דרכה של ערכאת ערעור להתערב בקביעות עובדה ובמצאי המהימנות של הערכאה הדיונית, שכן בידי הערכאה הדיונית הופקדה מלאכת ההתרשמות מהנאשם ומהעדים ומכאן היתרון שיש לה על פני ערכאת הערעור (ע"פ 6020/07 גואטה נ' מדינת ישראל, פסקה 25 לפסק הדין (לא פורסם, 30.11.09); ע"פ 3914/05 אחרר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 לפסק הדין (לא פורסם, 17.3.08); ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.11.09); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (4) 632 (2000); ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 1.9.09)). כלל אי ההתערבות אינו כלל הרמטי, ויש לו חריגים שונים. כך, כאשר בהתייחסותה לראיות שבאו לפניה נתפסה הערכאה הראשונה לכלל טעות בולטת לעין; כאשר הערכאה הדיונית

לא שמה ליבה לפרטים מהותיים בחומר הראיות; התעלמה מגורמים שהיה מקום לייחס להם משקל או שיש סתירה בולטת בין הגרסה העובדתית עליה השתיתה את הכרעת דינה לבין יתר הראיות; כאשר ממצאיה של הערכאה הראשונה וקביעותיה מתבססים על שיקולים שבהגיון או על סבירותה של העדות ביחס למכלול הראיות; כאשר הקביעות העובדתיות מתבססות על ראיות חפציות או ראיות שבכתב. גם המסקנות שהסיקה הערכאה המבררת, להבדיל מקביעת העובדות עצמן, חשופות לביקורתה של ערכאת הערעור. לחריגים השונים ראו, לדוגמה, ע"פ 2977/06 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 7.3.2008); ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל פסקה 8 לפסק הדין (לא פורסם, 03.09.09); ע"פ 2864/01 מסילתי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (1) 315, 332 (2001).

אקדים ואומר, כי למרות שלא היה בחומר הראיות תו או תג שלא נסרק על ידי הסניגוריה בזכוית מגדלת, ולמרות שמצאתי כי יש ממש בחלק מהטענות, לא עלה בידי המערער להיכנס לד' אמותיהם של החריגים לכלל אי ההתערבות.

ס"א. כך גם ציין כב' השופט ס. ג'ובראן בע"פ 5692/06 דאטו ארחיפוב נ' מדינת ישראל, בפיסקה 9 (24.2.2008):

"הלכה היא, כי בית המשפט בשבתו כערכאת ערעור איננו נוטה להתערב בממצאים עובדתיים אותם קבע בית משפט של הערכאה הדיונית (ראו ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 780, 769 (1999); ע"פ 190/82 מרקוס נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 225, 234 (1983)).

הלכה זו נכונה אחת כמה וכמה, שעה מדובר בממצאים עובדתיים שנקבעו בהתבסס על המהימנות אותה ייחסה הערכאה הדיונית לעדים שהעידו בפניה. כפי שקובע סעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971:

53. משקלה של עדות

ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט.

בהתאם נקבע, כי רק במקרים חריגים תתערב ערכאת הערעור בממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אשר שמעה את העדים בפניה, התרשמה מדבריהם ומהתנהגותם בעת מתן העדות, והתרשמה באופן בלתי אמצעי מיתר אותות האמת שנתגלו ביחס לעדים אלו בהמשך המשפט (ראו, למשל, ע"פ 5905/04 סולומון נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 9.10.2007); ע"פ 10545/04 מדינת ישראל נ' אלדנקו (לא פורסם, 6.2.2006)).

ס"ב. עיינו גם בדבריו של כב' השופט ח. מלצר בע"פ 4257/07 פלוני נ' מדינת ישראל, בפיסקה 10 (5.3.2008):

"בכל הכבוד לא מצאתי ממש בטענות המערערים כנגד הכרעת הדין, שכן אין כאן הצדקה

לסטייה מן הכלל הנקוט בידי בית המשפט שלרעור, שלא להתערב בממצאיה העובדתיים, או בקביעות המהימנות של הערכאה הראשונה, אלא בנסיבות מיוחדות, או כאשר הגרסה העובדתית שהתקבלה על דעת הערכאה הראשונה אינה מתקבלת על הדעת (ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 209 (2002); וע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 564, 573 (1986)). הכרעת דינו של בית-משפט קמא מושתתת, רובה ככולה, על ממצאים עובדתיים ועל קביעות מהימנות ביחס לעדויות הרבות שנשמעו בפניו. עיקר טענותיהם של המערערים עניין בהשגות על קביעות עובדתיות של בית המשפט המחוזי ועל ממצאי מהימנות. אף שהמערערים אכן הצביעו על סתירות מסוימות בעדויותיהם של העדים ממשפחת המתלוננים, הרי שטענות אלה בעיקרן הוצגו כבר בסיכומיהם בערכאה דלמטה, ובית המשפט הנכבד קמא היה בהחלט ער להן וממצאיו נקבעו בשים לב אליהן.

ס"ג. כך גם דברי כב' השופט (בדימוס) י. זמיר (בדעת הרוב) בע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 645 (2000):

"ומדוע ראיתי לנכון להציג עכשיו הלכה זאת, אף שהיא קיימת עמנו מימים קדמונים, ודומה שהיא מוסכמה שאינה צריכה ראייה? משום שבפועל הלכה זאת עדיין עומדת למבחן, ואף נתונה בסכנה, דבר יום ביומו. דבר רגיל הוא שבעל-דין מגיש ערעור כאילו הלכה זאת אינה קיימת כלל, או שהוא מנסה להשחיל את הערעור דרך פתח צר של חריג להלכה, כשהוא נאחז לעתים, כטובע בקש, בפסק-דין שבו לכאורה סטה בית-המשפט מן ההלכה. אכן, אפשר להבין בעל-דין שהורשע על-ידי בית-משפט, ואין לו סיכוי בערעור אלא אם ימוטט קביעות עובדתיות שנעשו על-ידי בית-המשפט, שהוא מנסה לתקוף גם אמינות של עדים. אך צריך שגם הוא יבין את המגבלות של ערכאת ערעור, ומוטב מוקדם מאשר מאוחר. לכן יש טעם להוציא את ההלכה מן הגנזך מפעם לפעם, לנער ממנה את האבק ולהציג אותה לעין כול נקייה ורעננה."

ס"ד. אשר לעבירה של תקיפה סתם:

המתלונן, שעדותו היתה כזכור אמינה על בית משפט קמא, העיד בעמ' 16-17 לפרוט':

"... רציתי לטלפן לפואד חדיד, לשאול מה עושים ומה קרה, לשאול למה נוצר פתאום המצב. ביקשתי רק לטלפן, משה ריזרק (צ"ל : ניזרד) לא הסכים, הוא יושב מולנו, הוא רצה את הקוד ומפתחות של הרכב. הוא התחיל לחנוק אותי, אשתי צעקה הוא אחרי שלושה התקפי לב הוא ימות לך. אמרתי לה להתקשר למשטרה, אני בקושי זוכר שאמרתי לה להתקשר למשטרה."

ש. איך הוא חנק אותך ?

ת. ביד שלו, הוא מאחרונה (צ"ל מאחורה), העד מתאר. זיו עמד לא רחוק, שניים שלוש

(צ"ל שלושה) מטר ממנו. המפתחות היו ביד שלי, זיו הוציא את המפתחות מהיד שלי... אני אחרי שלוש (צ"ל שלושה) התקפי לב חמורות (צ"ל חמורים). היו לי אירועי לב קשים מאד. אשתי ביקשה והתחננה אליו שהוא יעזוב אותי. זה היה סמוך להתקפי לב שלי. התקפי הלב היו בשנת 2003-2004. הבן אדם לא ריחם עליי...".

ס"ה. בחקירתו הנגדית (עמ' 36 לפרוט') ציין המתלונן, שרק המערער תקף אותו ואילו מר כספי רק הוציא לו את המפתחות מן היד.

בהמשך, בעמ' 37 לפרוט', כשנשאל, האם היה חיכוך בינו לבין המערער ומר כספי, כשהמתלונן ניסה לסגור את השער, מסר המתלונן: **"נכון. כספי התנגד בשער עצמו, תפס אותו. אבל ניזרד חנק אותי".**

ס"ו. בית משפט קמא אף פירט בהכרעת הדין את החיזוקים שמצא לגירסת המתלונן, שהיתה כאמור מהימנה על בית משפט קמא.

אין כל הצדקה להתערב במסקנה אליה הגיע בית משפט קמא ולפיה, אכן תקף המערער את המתלונן ביום 2.11.08, כאשר התלווה למר זיו כספי לצורך ביצוע צו תפיסת הרכב.

ס"ז. אכן, המתלונן נשאל האם עשה סולחה עם המערער ועל כך השיב (עמ' 38 לפרוט'):

"אני זוכר שניזרד התחנן שאין לו כסף בבית, הוא גרוש פעמיים, יש לו על תנאי, וביקש שלא אגיש תלונה במשטרה".

בהמשך, כשהפנה הסניגור את המתלונן לכך שהשוטר ציין במוצג ת/8: **"חיבקו אחד את השני וביקשו לבטל התערבות המשטרה"**, השיב המתלונן **"יכול להיות שהתחבקנו"** והסביר, כי לא הוגשה תלונה בסמוך לתקיפה, מאחר והמערער התחנן בפניו שיש לו ילדים קטנים, בעיות בבית, הוא גרוש פעמיים, ואם יהיו למערער בעיות הוא ייכנס לבית הסוהר.

בהמשך, הוסיף המתלונן, שם:

"אולי הוא חיבק אותי, אני לא חיבקתי אותו. הוא עמד לרצוח אותי, זה סוף חיים שלי היה...".

ס"ח. נוסף, שגם בהנחה שהמערער מילא את תפקידו כחוק בביצוע צו העיקול /תפיסת הרכב שהוטל עליו, וגם בהנחה שניתן לקבל את הטענה כי בנסיבות שכאלה רשאי היה המערער להפעיל כח סביר, עמדתו היא שפעולת החניקה שביצע המערער במתלונן, **איננה** בבחינת הפעלת כח סביר.

ואולם, במקרה שבפנינו, השאלה האמנם רשאי היה המערער בנסיבות שנוצרו להפעיל כח לצורך ביצוע העיקול והאם הכח שהופעל היה כח סביר, היא שאלה תיאורטית בלבד, שהרי אין מחלוקת על כך שהמערער לא היה מעקל מורשה. המערער עצמו העיד שהוא מושעה מאז שנת 2001 (ועיינו גם בהכרעת הדין של ת"פ 548/04 בית משפט שלום בית שאן, מיום 3.9.07 סעיף 2), ומה גם שההוראה לביצוע הליך (ת/10) קובעת מפורשות: **"רק בעל תפקיד ששמו רשום בהוראה זו, מוסמך לבצע ההליך"**. ובעל התפקיד לפי ת/10 היה מר זיו כספי ולא המערער.

ס"ט. על יסוד כל האמור לעיל, ברי שמסקנתו של בית משפט קמא לפיה יש להרשיע את המערער בעבירה של תקיפה סתם, מוצדקת ומבוססת כראוי.

ע. כך גם, באשר לעבירה של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 של חוק העונשין.

גם בענין זה סבורים אנו, שקביעותיו ומסקנותיו של בית משפט קמא מעוגנות כראוי בתשתית הראייתית כפי שהונחה בפני בית משפט קמא, וכן מבוססת על אדני הדין וההגיון.

ע"א. כב' השופט (בדימוס) א. גולדברג, כותב (בדעת הרוב) בע"פ 2955/94 **מדינת ישראל נגד דורי**, פ"ד (4) 573, בעמ' 579:

"....מכאן, שהעבירה של קבלת דבר במרמה מותנית בידיעת המרמה כי הטענה היא כוזבת; בצפייתו את האפשרות שהטענה הכוזבת תביא את המרומה למעשה או למחדל וביחס של לפחות קלות דעת כלפי אפשרות זאת (ולאו דווקא כוונה לגרום לתוצאה, כזו הנדרשת, לדוגמה, בסעיף 419 לחוק העונשין)".

ע"ב. כמו כן מפנים אנו לדבריו של כב' השופט (בדימוס) י. קדמי, בספרו, **על הדין בפלילים**, חלק שני (2005) בעמ' 865:

" היסוד הנפשי בעבירה של קבלת דבר במרמה מצריך הוכחת שני הרכיבים הבאים. ראשית-את ה"מודעות" כלפי "טיב" הטענה, כלפי היותה כוזבת(או "היעדר אמון" באמיתותה) וכלפי האפשרות קבלת דבר מכוחה: ושנית -פזיזות עלפי התרחשותה של "קבלת הדבר"..."

ובהמשך בעמ' 867-868 :

"לעניין הוכחת ה"ידיעה" בדבר היות הטענה כוזבת, נאמר בע"פ 4325/93 (אסמר): " את ידיעתו... בדבר היות השיקים גנובים ומזויפים ניתן ללמוד מתוך הנסיבות... על הנחה בדבר ידיעתו של אדם [קרי: על הקמת חזקה שבעובדה בעניין זה] עמד השופט ברק בע"פ 384/80... על ידיעתו של אדם-כמו גם על התנהגותו- ניתן ללמוד לא רק מתוך ראיות ישירות, אלא גם מתוך הנסיבות הכוללות של העניין, העשויות ליצור הנחה..."

עם זאת: "לעניין זה, אין כללים מדריכים מוגדרים ואין מדריך בטוח.. מאשר השימוש בשכל הישר..."

ע"ג. תמימי דעים אנו עם בית משפט קמא, כי המתלון מצידו רחש אמון למערער בשל תפקידו כמעקל, וכמי שהציג את עצמו כמי שעובד עם עורכי דין המתמחים בענייני הוצל"פ, ותוך הסתמכות על מצג השווה שילם המתלון כספים למערער.

ע"ד. עוד מקובלת עלינו המסקנה אליה הגיע בית משפט קמא והמבוססת על התשתית הראייתית שהונחה בפניו ולפיה, ידע המערער כי אין באפשרותו להביא לשחרור הרכב על ידי הגשת בקשה, ובפועל הוא אף לא הגיש בקשה לשחרור רכב באמצעות עורך דין, כפי שהתחייב בזכרון הדברים (ת/5).

כזכור, על בסיס התחייבותו של המערער להגיש בקשה לשחרור הרכב על ידי עורך דין שמתמחה בענייני הוצל"פ, וזאת עד 17.11.08 (ת/5), שילם המתלון למערער במעמד החתימה על זכרון הדברים, סכום של 3,500 ₪ במזומן, ובהמשך, ובמספר הזדמנויות שונות, ולפי דרישת המערער, העבירו המתלון ומר חדיד לידי המערער סכומי כסף נוספים, וכפי שהעיד המתלון בעמ' 21 לפרוט', מסתכמים הכספים שקיבל המערער ב- 6,050 ₪, מתוכם 1,000 ₪ של מר חדיד, כל זאת עקב הסתמכותו של המתלון על דבריו של המערער כי בכוחו להביא לידי שחרור הרכב.

ע"ה. מקובלת עלינו טענתו של הסניגור לפיה ניגוד האינטרסים בו פעל המערער ביחס לעורך דין מונסף, שייצג את הזוכה בתיק ההוצל"פ אינו רלוונטי לדיון שבפנינו. כזכור, טען המערער בפני המתלון כי יפעל לשחרור הרכב מן העיקול, וזאת בשעה שהמערער פעל מטעמו של עורך דין מונסף לצורך ביצוע העיקול. ואולם, ניגוד אינטרסים זה אינו עומד בבסיס האישום כנגד המערער, שכן כתב האישום מתייחס אך ורק לכך שהמערער קיבל כספים במרמה מן המתלון.

אך גם כשאנו מתעלמים מהתנהלותו זו של המערער כלפי מי שמסר לו את ביצוע העיקול, אין בכך כדי לסייע בידי המערער, ואין בכך כדי להוביל לשינוי התוצאה שאליה הגיע בית משפט קמא בהכרעת הדין, שכן הראיות כפי שהונחו בפני בית משפט קמא די היה בהן כדי לבסס את העבירה שביצע המערער: קבלת דבר במרמה.

ע"ו. בזכרון הדברים שהכין המערער ביום 7.11.08 (ת/5), נכתב, כי המערער מתחייב בפני המתלון לטפל בתיק ההוצל"פ 10 ימים ממועד החתימה על המסמך, כשמדובר בתיק שעניינו תפיסת רכב מסוג הונדה

**"ואני מתחייב להגיש בקשה על ידי עורך דין שמתמחה בענייני הוצל"פ להשיב את הרכב לבעליו
עד תאריך 17.11.08".**

המערער הגיש ביום 9.11.08 בקשה בשמו של החייב בתיק ההוצל"פ מר חדיד פואד (ת/11), שבה מצוין כי הרכב משועבד לבנק לאומי, וכי השעבוד עולה על שווי הרכב, וכן שמר חדיד חולה מאד, הוא לקה בגידול ממאיר ומשתמש ברכב כדי להגיע לטיפולים בבית החולים ונטילת הרכב מזיקה לו מאד, שכן אין באפשרותו לנסוע לבית החולים לטיפולים.

לפיכך, נכתב בבקשה, בשם החייב, כי הוא מבקש שינהגו כלפיו ברחמנות ויחזירו את הרכב.

ע"ז. בבקשה הנ"ל (ת/11) צוין, כי מצורפים רישיון רכב וטפסים מבית חולים רמב"ם המצביעים על מצבו החמור ביותר של מר חדיד.

באשר לענין הרפואי, נעיר, כי צורף סיכום אשפוז זמני ממנו עולה שהחייב היה מאושפז מיום 20.10.08 עד 29.10.08 לניתוח כריתה חלקית של כלייה שמאלית בגלל גידול. לא צורף מסמך המעיד על היזקקותו של החייב לרכב על מנת להגיע לטיפולים בבית החולים.

יתר על כן נוסיף, שהבקשה על פניה לוקה גם בכך שנטען בה כי החייב (מר חדיד) זקוק לרכב על מנת שיוכל לנסוע לבית החולים לטיפולים, ומבקש לכן כי יוחזר לו הרכב, כל זאת ביודענו שמר חדיד מכר את הרכב למתלון עוד ביוני 2008, ומאז הרכב כבר לא היה ברשותו, ומטרת הבקשה היתה שהרכב יוחזר למתלון, וכלל לא למר חדיד.

ע"ח. מכל מקום, הבקשה היתה חסרת כל סיכוי שכן לא רק שלא הוצע בה הסדר תשלומים כלשהו אלא שאף לא הוצעו ערבים או בטוחות אחרות כנגד שחרורו של הרכב. אין תימה שכבר ביום 12.11.08, נדחתה הבקשה על-ידי הרשם אף מבלי לבקש את תגובת ב"כ הזוכה (עו"ד מונסף).

ע"ט. אכן, עצם העובדה שהמערער התחייב בפני המתלון להגיש בקשה לשחרור הרכב, וזו לא הועילה, אין בה כמובן כדי לבסס עבירה של מירמה, ואולם, במקרה שבפנינו לא זו בלבד שברי מעין בבקשה (ת/11) כי זו בקשה בעלמא, חסרת כל סיכוי, אלא שהמערער התחייב בזיכרון הדברים (ת/5) **"להגיש בקשה על ידי עורך דין שמתמחה בענייני הוצל"פ"**.

דא עקא, הבקשה לא הוגשה על ידי עורך דין, לא כל שכן לא על ידי עורך דין המתמחה בענייני הוצאה לפועל. אף אין ראיה כלשהי לכך שהמערער פנה להתייעצות עם עורך דין העוסק בענייני הוצאה לפועל לצורך הגשת הבקשה.

פ. המערער טען במהלך הדיון בפניו, בעמ' 2 לפרוט', : **"הבקשה הראשונה הגשתי אותה בכוונה כדי לשדר מסכנות..."**.

ובהמשך הוסיף : **"הסברתי לו שאני מכניס עורך דין לתיק. אמרתי לו שאני אשחרר לו את האוטו..."**, ואולם, זולת הבקשה האחת מיום 9.11.08 (ת/11), לא הוגשה כל בקשה נוספת. כמצוין כבר לעיל, הבקשה הנ"ל היתה בקשה בעלמא שברור מראש שלא היה לה כל סיכוי להצליח, ואין כל ראייה שהמערער **"הכניס עורך דין לתיק"**, כטענתו בעמ' 2 לפרוט' הדיון שבפניו.

פ"א. יתר על כן, גם לאחר אותם 3,500 ₪ ששילם המתלונן למערער בעת עריכת זיכרון הדברים (ת/5) הוסיף המערער ופנה למתלונן, אשר העיד בעמ' 19 לפרוט':

"הוא ביקש עוד סכום 2,500 ₪ בערך, אני לא זוכר סכום מסויים... הגענו לפואד והוא אמר שיש לו רק 1,000 ₪ והוא יתן לנו את ההמשך. אני שילמתי את ההפרש...".

ובהמשך, בעמ' 19 לפרוט', העיד המתלונן:

"יומיים לאחר שנפגשנו במחנה 80. עברו עוד יומיים וטילפנתי ושאלתי מה קורה, טילפנתי למשה ניזראד ושאלתי מה קורה עם הרכב והוא אמר צריך להוסיף סכום של 400 ₪ בולים. היתה לי הרגשה שנפלתי ביד של רמאי נפל לי האסימון. אמרתי לו לא תקבל יותר שקל אחד...".

משמע, המערער לא הסתפק ב- 3,500 ₪ שקיבל בזמן עריכת זיכרון הדברים ת/5, והגם שכל אשר עשה היה הכנת בקשה בשם החייב מר חדיד, בקשה בעלמא שמראש היה ברור שאין לה סיכוי של הצלחה, לא הגיש המערער כל בקשה נוספת, לא התייעץ עם עורך דין, ואין מחלוקת על כך שהוא לא הגיש בקשה על ידי עו"ד שמתמחה בענייני הוצל"פ לצורך השבת הרכב, כפי שהתחייב בזיכרון הדברים, והוסיף ודרש ואף קיבל בפועל סכום נוסף של כ-2,500 ₪, חלק מן המתלונן וחלק ממר חדיד.

פ"ב. יתר על כן, מעדות ב"כ הזוכה בתיק ההוצל"פ, עו"ד שלח מונסף, עולה שהוא פנה אל המערער ומר כספי (שהוא המעקל המורשה), לצורך ביצוע פעולה של תפיסת רכב לפי צו שניתן בלשכת ההוצל"פ. כשבועיים לאחר מכן, בעוד עורך דין מונסף יושב בפגישה במשרדו עם המערער, התקשר אליו המתלונן וסיפר לעו"ד מונסף על תפיסת הרכב המעוקל, וכן שהמערער פנה אליו והסביר לו שיש ביכולתו לשחרר את הרכב, וכי המערער התחיל לקבל תשלומים על חשבון שחרור הרכב.

הואיל והמערער ישב מול עו"ד מונסף מסר לו עו"ד מונסף את השפופרת והשניים שוחחו.

עו"ד מונסף סיפר בעדותו בעמ' 27 לפרוט':

"אני שתיים עשרה שנה בעבודה ועד היום לא נתקלתי בדבר כזה שמישהו שמעקל רכב מבטיח לחייב לשחרר אותו. אני הייתי המום, לא ידעתי מזה כלום וגם אסור לו לעשות את זה. ואז כשהם סיימו את השיחה ביניהם אמרתי לנאשם תחזיר להם את הכסף. הוא טען שלא קיבל מהם את הכסף וכאן הסתיימה הפגישה איתו".

(ההדגשה שלנו)

פ"ג. עוד מסר עו"ד מונסף בעדותו, שהוא הסביר למתלונן, כי המעשה שנעשה היה מעשה הונאה "וזוה שהוא לקח ממנו כסף סתם והנה אני מבקש ממנו שיחזיר לו את הכסף ושיש לו גם אפשרות לתבוע אותו וגם להגיש תלונה במשטרה...".

בהמשך עמ' 27 לפרוט', מוסר עו"ד מונסף, כי בפניו טען המערער שהוא לא קיבל כסף מן המתלונן, אבל בהמשך פגש עו"ד מונסף את החייב העיקרי מר חדיד ואת המתלונן והם העבירו לו מסמכים על כך שהם העבירו כסף למערער.

פ"ד. כמו בית משפט קמא אף אנו סבורים שמתוך כלל הראיות כפי שהובאו בפני בית המשפט, עולה כי התקיימו הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, הדרושים לביסוס העבירה של קבלת דבר במרמה.

לכן, אנו דוחים גם את הערעור על הרשעתו של המערער בעבירה של קבלת דבר במרמה.

פ"ה. לאחר שניתנה הכרעת הדין בעניינו של המערער, הורה בית משפט קמא על הזמנת תסקיר שירות המבחן למבוגרים לגבי מצבו של המערער והמלצה לגבי העונשים שיוטלו עליו במיוחד בהתייחס לעונש המאסר המותנה בן 12 חודשים התלוי ועומד כנגד המערער.

פ"ו. מעיון בתסקיר שירות המבחן, מיום 9.2.15 עולה, כי מאז שנת 1999 צבר המערער לחובתו שש הרשעות בעבירות אלימות ומרמה, וכי בפברואר 2014 נדון המערער בבית משפט השלום בנצרת בגין ביצוע הטרדה באמצעות מתקן בזק.

כגורמי סיכון הביא שירות המבחן בחשבון את העובדה שגם היום מנהל המערער אורח חיים שאינו יציב, הוא מתקשה לבחון את התנהלותו בביקורתיות, נוהג בפסיביות לגבי חייו, ומתקשה להתנהג באופן אחראי. המערער בעל דפוסי אישיות שאינם בשלים ודפוסי תקשורת בעייתיים.

פ"ז. מאידך גיסא, הביא שירות המבחן בחשבון שהמערער הביע רצון לשקם את חייו, ויצר קשר עם שירותי הרווחה, וכן התרשם שירות המבחן מן הקשרים הטובים שיש לו עם ילדיו.

שירות המבחן הוסיף, כי נוכח התרשמותו מאישיותו ומצבו הנוכחי ובעבר של המערער יתקשה הוא להפיק תועלת מן קשר עם שירות המבחן ולכן אין המלצה להטלת צו מבחן.

פ"ח. שירות המבחן המליץ בתסקירו, נוכח יכולתו של המערער להבין כיום באופן ראשוני, כי התנהלותו כלפי המתלונן היתה בעייתית, והבעת הצער על-ידי המערער, וכן נוכח מצבו הפיזי הכלכלי והרגשי של המערער, כי בית המשפט יאריך את המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד המערער, בכפוף לביצוע צו של"צ.

פ"ט. בטיעון לעונש שהתקיים בפני בית משפט קמא, העיד המתלונן וביקש שבית המשפט יחמיר עם המערער, בצינו בין היתר: **"אבל איך שהוא חנק אותי נשארתי בלי אוויר"**.

גם רעייתו של המתלונן העידה על הבהלה הנוראית שלה באותו יום.

צ. בגזר דינו עמד בית משפט קמא על חומרת העבירה הנובעת מכך שהמערער התלווה לבעל תפקיד לפי חוק ההוצאה לפועל, המשמש כזרועו הארוכה של בית המשפט (מר זיו כספי). כמו כן עמד בית משפט קמא על התנהגותו האלימה והבלתי ראויה של המערער, כמו גם על העובדה שהמערער הוציא מן המתלוננים כספים בעורמה תוך הבטחות שווא, כל זאת באופן הפוגע בתדמית מערכת המשפט וההוצאה לפועל בעיני הציבור.

צ"א. מוסיף בית משפט קמא, שגם אם ביקש המערער להוציא מידי המתלונן את מפתחות הרכב, היה עליו להימנע מהסלמת הוויכוח לכדי אלימות פיזית. גם אם כוונת המערער היתה לסייע למתלוננים להסיר את העיקול מן הרכב, לא היתה כל הצדקה, כך מציין בית משפט קמא, לגבות מן המתלוננים את סכומי הכסף שגבה בעורמה ותוך הבטחות שווא.

צ"ב. בית משפט קמא מוסיף ועומד על כך, שהאינטרס הציבורי מחייב את פעילותם החוקית והתקינה של אוכפי החוק. גישה סלחנית כלפי אנשי זרוע אכיפת החוק המנצלים לרעה את מעמדם ושמים את החוק למרמס, תפגע קשה בשלטון החוק ובדימויו של מערכת אכיפת החוק בציבור.

נסיבה נוספת לחומרה ראה בית משפט קמא בכך, שניתנה למערער בעבר הזדמנות משהוטל עליו מאסר על תנאי בעבירה מסוג דומה (קבלת דבר במירמה) והמערער לא השכיל לנצל הזדמנות זו.

צ"ג. בית משפט קמא סבר, שמתחם הענישה ההולם במקרה שבפנינו נע בין מאסר בפועל בן מספר חודשים

במקרים הקלים, בצירוף קנס או פיצוי כספי ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת השיקולים לחומרה הביא בית משפט קמא בחשבון את עברו הפלילי של המערער, את העובדה שמאסר מותנה בן 12 חודשים שתלוי ועומד כנגדו לא הרתיע אותו מלחזור ולבצע את עבירת המרמה, את חומרת העבירות בהן הורשע, ואת האינטרסים של גמול ומניעה בענישת הנאשם באופן שיבהיר את הסלידה שחשה החברה נוכח המעשים שבוצעו ולרבות הוקעתם הנדרשת.

בנוסף הביא בית משפט קמא בחשבון שמאז ביצוע העבירה נשוא תיק זה שב המערער וביצע עבירות נוספות בהן הורשע ואף ריצה מאסר בפועל בן חודשיים.

צ"ד. מנגד הביא בית משפט קמא בחשבון לקולא את העובדה שמאז האירוע נשוא כתב האישום, חלפה תקופה משמעותית של 7 שנים, במהלכה התגרש המערער ופנה, בהפניית שירות המבחן, לשירותי הרווחה, נמצא בקשר רציף עם ילדיו, ומהווה עבורם דמות אב.

צ"ה. עוד ציין בית משפט קמא, שגם שירות המבחן לא הצביע על הליך שיקומי כלשהו שעבר המערער, שאינו עובד במקום עבודה מסודר ומאז ביצוע העבירות נשוא תיק זה נפתחו כנגדו תיקים פליליים.

צ"ו. על יסוד כל האמור לעיל הטיל בית משפט קמא על המערער עונש מאסר בפועל בן 7 חודשים והורה על הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים שהוטל על המערער בת"פ 584/04 של בית משפט השלום בבית שאן, וזאת **בחופף** למאסר בפועל נשוא תיק זה, כך שבסך הכל ירצה המערער 12 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף דן בית משפט קמא את המערער ל-6 חודשי מאסר על תנאי וכן הטיל עליו לפצות את המתלונן בסכום של 5,000 ₪ ואת מר חדיד בסכום של 1,000 ₪.

צ"ז. בערעורו מלין המערער גם על גזר הדין.

נטען, כי אירוע התקיפה היה קצר מאד ונקודתי כשכל המטרה היתה לחלץ את המפתחות מידיו של המתלונן, ומדברי המתלונן עולה כי בהמשך הסתיים האירוע ברוח טובה, ואף לא הוגשה תלונה על התקיפה בסמוך לאירוע, שהרי לאחר מכן נפגש המתלונן עם המערער ביום 7.11.08 ונערך ביניהם זכרון הדברים ת/5.

צ"ח. אשר לקבלת הדבר במירמה נטען בערעור, כי מדובר ברף הנמוך ביותר הן מבחינת הסכומים המינוריים והן מבחינת רמת התכנון. אין המדובר בתכנון מתוחכם, אין זיוף ואין היעלמות לאחר קבלת הכסף. במיוחד מודגש בערעור, כי חלף זמן רב מאז האירוע שהתרחש בשנת 2008 ואין הגיון ציבורי בכך שהחברה תשלח אדם בגין עבירה ברף כה נמוך לבית הסוהר בחלופי 7 שנים מביצוע העבירה.

נטען בערער, שלגבי שתי העבירות בהן הורשע המערער מתחם הענישה נע בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר שירותה בעבודות שירות.

צ"ט. באשר למאסר על תנאי שהופעל נטען בערער, כי מדובר בעבירה שבוצעה עוד בשנת 2003, ובית משפט קמא הופנה לפסיקה לפיה הוארך המאסר המותנה בעבירות דומות ואף חמורות יותר, ומה גם ששירות המבחן המליץ בעניינו על הארכת המאסר המותנה נוכח חוסר התחלת שבשליחת אדם בן 47, אב לשלושה ילדים, למאסר למשך שנה.

מכאן העתירה לכך שבית המשפט יורה על הארכת המאסר המותנה ויטיל על המערער צו של"צ.

ק. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 25.6.15 מסר המערער, כי הוא נמצא בשיקום בבית לוינשטיין בעקבות תאונת עבודה.

הסניגור טען בפנינו, שאין זה ראוי לשלוח את המערער לריצוי מאסר בפועל לתקופה של שנה, וכן הצביע על מסמכי המוסד לביטוח לאומי שמהם למד הסניגור כי אין המערער מסוגל לעבודה.

ק"א. ב"כ המשיבה הצביעה לעומת זאת על גיליון ההרשעות הקודמות של המערער, וכן הדגישה את כתב האישום, הכרעת הדין וגזר הדין, בת"פ 548/04 של בית משפט השלום בבית שאן, מיום 3.9.07 (סומן באות ב'), שם הורשע המערער בעבירות של התחזות לעובד ציבור, וקבלת דבר במרמה, והוטלו עליו 12 חודשי מאסר על תנאי, זהו המאסר על תנאי שהופעל לפי גזר דינו של בית משפט קמא.

ק"ב. בסיום הדיון אמר לנו המערער שהוא הוא אב לשלושה ילדים, הקטן שבהם מתגורר איתו, בעוד שלושה חודשים הוא מסיים את טיפוליו הרפואיים ואזי צריך הוא לחזור לעבודה בהיותו המפרנס היחיד.

גם במכתבו מיום 25.6.15 עמד המערער על כך, שהוא אב המעורה מאד בחיי ילדיו, מפרנס כמעט יחיד שלהם, ומוציא את לחמו בעמל, וביזע, ומעל לכל ביושר.

ק"ג. לאחר שנתנו דעתנו לגזר דינו של בית משפט קמא, לאמור בתסקיר שירות המבחן, לגיליון ההרשעות הקודמות, ולטיעוניהם של שני הצדדים, סבורים אנו שאין כל הצדקה להתערב בגזר דינו של בית משפט קמא.

ק"ד. נקדים ונציין, שתמימי דעים אנו עם כל הנימוקים שהביא בית משפט קמא בגזר דינו מיום 16.4.15, ובמיוחד בהדגישו את האינטרס הציבורי המחייב פעולה חוקית ותקינה של אוכפי החוק, בשים לב לעובדה שהמערער התלווה לבעל תפקיד לפי חוק ההוצאה לפועל המשמש כזרועו הארוכה של בית המשפט.

בכך ראה בית משפט קמא, ובצדק, נופך מיוחד של חומרה לעבירות אותן ביצע המערער, וכדבריו, בעמ' 120:

"גישה סלחנית כלפי אנשי זרוע אכיפת החוק המנצלים לרעה את מעמדם ושמים את החוק למרמס, תוך ביצוע תפקידם החוקי, תפגע קשות בשלטון החוק ובדימוייה אל מערכת אכיפת החוק בציבור".

ק"ה. על כך יש להוסיף את הרשעותיו הקודמות של המערער, דהיינו, ביום 3.9.07, הורשע המערער בת"פ 548/04 בעבירות של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 רישא של חוק העונשין, והתחזות כעובד ציבור, לפי סעיף 283 (1) של חוק העונשין, עבירות אותן ביצע במהלך השנים 2002-2003. דהיינו, המערער פנה, במהלך שנת 2002, לאחיו של ב"כ הזוכה, עו"ד גנאים, והציג עצמו כבעל תפקיד מורשה, למרות שהרשאתו פגה וכבר לא היה לה תוקף. בגין פנייה זו נמסר לידיו צו עיקול ביחד עם צווים נגד חייבים נוספים. ביום 4.5.03 פנה המערער טלפונית לנציג החייבת ובעקבות שיחה זו הפקידו המתלוננים לטובתו בבנק הדואר סך של 1,520 ₪. כספים אלה נותרו בידי המערער והם לא הועברו לא לעו"ד גנאים ולזוכה, ואף לא הוחזרו על ידי המערער לידי המתלוננים.

בגין אותה הרשעה נדון המערער ל-12 חודשי על תנאי וכמו כן תשלום קנס של 7,000 ₪, חתימה על התחייבות ופיצוי למתלונן. מאסר על תנאי זה הוא שהופעל לפי גזר דינו של בית משפט קמא.

ק"ו. מסתבר, שהמערער לא הפיק לקח מאותה הרשעה ולמרות המאסר המותנה בן 12 החודשים שהיה תלוי ועומד כנגדו, ונגזר עליו ביום 3.9.07, חלפו רק 14 חודשים והמערער ביצע את העבירות נשוא הדיון כאן שהינן בעלות אופי דומה מאד לעבירות נשוא הרשעתו בבית משפט השלום בבית שאן.

ק"ז. בכך לא די, שכן המערער אף נדון ביום 8.2.2010 למאסר בפועל של 6 חודשים, בגין עבירה של דרישת רכוש באיומים לפי סעיף 404 רישא של חוק העונשין, וביום 17.7.2012, בעוד ההליך נשוא הדיון תלוי ועומד כנגדו, נדון המערער בגין עבירות של התנהגות פרועה במקום ציבורי, הפרת הוראה חוקית והטרדה באמצעות מתקן בזק, אותן ביצע באוקטובר 2011 ונדון למאסר בפועל לתקופה של חודשיים.

בתאריך 25.2.2014 נדון המערער בגין עבירה של הטרדה באמצעות מתקן בזק, עבירה מיום 3.10.11 ונדון ל-6 חודשי מאסר על תנאי.

ק"ח. גיליון ההרשעות הקודמות של המערער מדבר בעד עצמו, ובשים לב לכך שהמערער נדון בגין עבירות בעלות אופי הדומה לעבירות נשוא הדיון כאן. המערער קיבל בזמנו הזדמנות לשיקום, כאשר בית משפט השלום בבית שאן הסתפק בעונש מאסר מותנה, אך המערער חזר וביצע עבירות מסוג זה כ-14 חודשים לאחר מכן.

סבורים אנו, שצדק בית משפט קמא משנמנע, נוכח כל המפורט לעיל, מלהורות על הארכת המאסר המותנה בן 12 החודשים. יחד עם זאת, הביא בית משפט קמא בחשבון את כל הנסיבות לקולא, ובכלל זה חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות נשוא הדיון, ונסיבותיו האישיות של המערער, כפי שפורטו בתסקיר שירות המבחן, וכן בטיעון שהועלה בפני בית משפט קמא, ולפיכך הורה בית משפט קמא שעונש המאסר בן 7 החודשים שהוטל על המערער לפי גזר הדין נשוא הדיון, ירוצה בחופף עם המאסר המותנה בן 12 החודשים אשר הופעל.

גזר דינו של בית משפט קמא מאוזן ומידתי ואין כל הצדקה להתערבותנו בגזר דין זה.

ק"ט. על יסוד כל האמור לעיל, מסקנתנו היא שיש לדחות את הערעור הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין.

על המערער להתייצב בבית המעצר קישון לצורך ריצוי עונש המאסר בפועל שהוטל עליו, וזאת **ביום ראשון 16.8.15 עד השעה 10:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.**

על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים : 08-9787377, 08-9787336.

ניתן היום, כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד הנוכחים.

ש' ברלינר, שופט עמית

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט בכיר
[אב"ד]